

EUROPEAN CONFERENCE

Conference Proceedings

IX International Science Conference
«Integration of scientific bases into
practice»

April 13 – 14, 2021

Osaka, Japan

INTEGRATION OF SCIENTIFIC BASES INTO PRACTICE

Abstracts of IX International Scientific and Practical Conference

Osaka, Japan
April 13 – 14, 2021

UDC 01.1

ISBN – 978-9-40361-481-6

The IX International Science Conference «Integration of scientific bases into practice», April 13 – 14, 2021, Osaka, Japan. 107 p.

Text Copyright © 2021 by the European Conference (<https://eu-conf.com/>).

Illustrations © 2021 by the European Conference.

Cover design: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© Cover art: European Conference (<https://eu-conf.com/>).

© All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted, in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the publisher. The content and reliability of the articles are the responsibility of the authors. When using and borrowing materials reference to the publication is required. Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine, Russia and from neighboring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

The recommended citation for this publication is: Tkachuk A.V.

Productivity of dairy cattle breeding in Ukraine // Integration of scientific bases into practice. Abstracts of IX International Scientific and Practical Conference. Osaka, Japan 2021. Pp. 15-17.

URL: <https://eu-conf.com>.

TABLE OF CONTENTS

ART HISTORY		
1.	Алфьорова З.І., Алфьоров А.М. ВІЗУАЛЬНИЙ ОБРАЗ УКРАЇНИ: СУЧАСНІ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ	7
BIOLOGICAL SCIENCES		
2.	Ерболатов Н.Н., Айдаров О.Т. ШЫҒЫС АРАЛ ӨңІРІ ЖАНУАРЛАР ДҮНИЕСІНІҢ ЭКОЛОГИЯЛЫҚ ЖАҒДАЙЫ	11
ECONOMIC SCIENCES		
3.	Тkachuk A.V. PRODUCTIVITY OF DAIRY CATTLE BREEDING IN UKRAINE	15
4.	Мартин О.М., Левченко Д.Б. ЕФЕКТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ДІЛОВОЮ РЕПУТАЦІЄЮ В КОНТЕКСТІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ	18
GEOGRAPHICAL SCIENCE		
5.	Демчук Н.С., Сташенко К.А. ПРОГНОЗОВАНІ ЗМІНИ ТА ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ СТАНУ ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА АВСТРАЛІЇ	21
JOURNALISM		
6.	Анпилогова Л.В., Томина В.Д. МОДИФИКАЦИЯ СТРУКТУРНЫХ ЭЛЕМЕНТОВ ТЕЛЕВИЗИОННОГО РЕПОРТАЖА В ПУБЛИКАЦИЯХ НА САЙТЕ ГТРК «ОРЕНБУРГ»	24
7.	Бондаренко Ю.М. ОСВЕЩЕНИЕ ПАНДЕМИИ COVID-19 ТЕЛЕРАДИОКОМПАНИЕЙ NHK WORLD JAPAN В СРАВНЕНИИ С МЕЖДУНАРОДНЫМИ ВЕЩАТЕЛЯМИ	28
LEGAL SCIENCES		
8.	Бурибаев Е.А., Махамбетова А.Б. ОТБАСЫ ЖӘНЕ БАЛА КЕПІЛДІГІ МЕН ӘЛЕУМЕТТІК ҚҰҚЫҚТАРДЫ ҚҰҚЫҚТЫҚ РЕТТЕУ САПАСЫН ЖЕТІЛДІРУ	33

INTEGRATION OF SCIENTIFIC BASES INTO PRACTICE

9.	Меирбекова Г.Б., Молдахметова Ж.Е. МЕТОДИКА ПРОВЕДЕНИЯ СЕМИНАРСКИХ ЗАНЯТИЙ ПО ДИСЦИПЛИНЕ ГРАЖДАНСКОЕ ПРОЦЕССУАЛЬНОЕ ПРАВО РК	36
PEDAGOGICAL SCIENCES		
10.	Lozovyy A. TRADITIONAL AND MODERN APPROACHES TO TEACHING OF GOSOKU RYU KARATE IN UKRAINE	42
11.	Dyman N. ROLE-PLAYING AS AN EFFECTIVE TOOL FOR TEACHING UKRAINIAN TO FOREIGN STUDENTS	45
12.	Байжунусова Г.К., Маты М. МОДЕЛИРОВАНИЕ ТЕХНОЛОГИИ РАЗВИТИЯ ФУНКЦИОНАЛЬНОЙ ГРАМОТНОСТИ	47
13.	Басюк Л.В., Канівець А.Ю. ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ, ДО РОБОТИ З СОЦІАЛЬНО ВРАЗЛИВИМИ КАТЕГОРІЯМИ НАСЕЛЕННЯ	51
14.	Татарина Г.Ш., Кунакбаев А.С. ДИСТАНЦИОННОЕ ОБУЧЕНИЕ В КАЗАХСКОМ НАЦИОНАЛЬНОМ ГОСУДАРСТВЕННОМ ПЕДАГОГИЧЕСКОМ УНИВЕРСИТЕТЕ ИМЕНИ АБАЯ	53
PHILOLOGICAL SCIENCES		
15.	Balikova S. USE OF MODERN INNOVATIVE TECHNOLOGIES IN TEACHING ENGLISH	55
PHYSICAL AND MATHEMATICAL SCIENCES		
16.	Серғазина Б.Е. САЛЫСТЫРУ ТЕОРИЯСЫНЫҢ МЕКТЕП АЛГЕБРАСЫНДАҒЫ ҚОЛДАНЫСТАРЫ ТУРАЛЫ	58
17.	Смагулов Е.Ж., Джакупова А.Н. БІЛІМ АЛУШЫЛАРДЫҢ ОҚУ ҮДЕРІСІН ҰЙЫМДАСТЫРУДА АҚПАРАТТЫҚ- КОММУНИКАЦИЯЛЫҚ ТЕХНОЛОГИЯЛАРДЫҢ ОРНЫ	63

PSYCHOLOGICAL SCIENCES		
18.	Войчишина А., Кізь О.Б. САМОСТАВЛЕННЯ У СТРУКТУРІ САМОСВІДОМОСТІ ОСОБИСТОСТІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ	67
19.	Колодчак О.М. ПСИХОЛОГІЧНА ПРОФІЛАКТИКА КОНФЛІКТНОСТІ ТА РОЗЛУЧЕНЬ В СІМ'Ї ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ COVID-19	73
20.	Колюх О.А., Кирьянова Е.А. ВЛИЯНИЕ КОГНИТИВНОГО КОНТРОЛЯ НА ЭМОЦИОНАЛЬНО - ПОВЕДЕНЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ЛИЧНОСТИ	76
21.	Кікінежді О.М. ЕЙДЖИЗМ ЯК СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА СУЧАСНОСТІ	79
22.	Чернышева К.Ю. ОСОБЕННОСТИ УСТОЙЧИВОСТИ И КОНЦЕНТРАЦИИ ВНИМАНИЯ ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА В ДОШКОЛЬНОМ УЧРЕЖДЕНИИ	82
TECHNICAL SCIENCES		
23.	Goldenberg A.L. DETERMINATION OF THE SIGNIFICANCE OF DIMENSIONLESS COMBINATIONS OF THE PROCESS OF CAVITATION DISPERSION OF EMULSIONS OF HARD-TO- MIX ADDITIVES TO CONCRETE WITH WATER WHEN USING VIBRATION-PULSE TECHNOLOGY	85
24.	Kudryavtseva V.D., Olenich D.I., Kurzina E.G. COMPARISON OF DIFFERENT VIBRATION MODES IN CONCRETE COMPACTION MIXTURES IN PRODUCTS OF TRANSPORT STRUCTURES	87
25.	Naidonova V. PROTECTION FROM SOURCES OF NOISE AND VIBRATION DURING VARIOUS TECHNOLOGICAL OPERATIONS OF THE CONSTRUCTION CYCLE	90

26.	Semak A., Kolmakov A., Kurzina E. ADJUSTMENT OF THE STIFFNESS OF DAMPING COMPOSITES BASED ON A RUBBER COMPOUND BY REINFORCING THE CORD	93
27.	Гольденберг А.Л. ОЦЕНКА СВОЙСТВ ЛЬДОФОБНОСТИ И СУПЕРГИДРОФОБНОСТИ ВЫСОКОПРОЧНЫХ БЕТОНОВ С ОРГАНО-МИНЕРАЛЬНЫМ МОДИФИКАТОРОМ И КРЕМНИЙОРГАНИЧЕСКОЙ ЭМУЛЬСИЕЙ	95
28.	Жаксылык А., Наип Д. СОЗДАНИЕ ГРАФИЧЕСКИХ МОДЕЛЕЙ 3D ОБЪЕКТОВ С ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ КОМПЬЮТЕРНОЙ ГРАФИКИ	98
29.	Удовицька М.В., Удовицький О.М. ПРОГНОЗУВАННЯ ЗМІНИ ФОРМИ ПОПЕРЕЧНОГО ПЕРЕТИНУ ПИЛОМАТЕРІАЛІВ	101
TOURISM		
30.	Зайцева М.М., Ростовцев С.С. ЕКОНОМІКА ДОСВІДУ ЯК ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ	104

САМОСТАВЛЕННЯ У СТРУКТУРІ САМОСВІДОМОСТІ ОСОБИСТОСТІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ

Войчишина Анастасія

магістрантка I курсу факультету педагогіки та психології,
Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира
Гнатюка

Кізь Ольга Богданівна

кандидатка психологічних наук, доцентка, доцентка кафедри психології,
Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка

У сучасних психологічних дослідженнях на вимогу сьогодення усе частіше вживаються дефініції із префіксами «само», «сам» (самовизначення, самоствавлення, самосвідомість, самоактуалізація, самореалізація, самодетермінація, саморегуляція, самоутвердження, самоповага, самоцінність, самість тощо), які характеризують людину як активного суб'єкта власного розвитку (Е. Белинська, О. Блинова, Б. Братусь, Ж. Вірна, С. Максименко, В. Татенко, Т. Титаренко тощо). Одним із вищих рівнів системи суб'єктно-особистісних ставлень є ставлення до себе (до своїх учинків, власної особистості), яке відіграє важливу роль у формуванні цілісної особистості та накладає відбиток на психічні процеси, стани і властивості особистості.

Ставлення до себе, самоповага та віра у власні можливості є осердям усіх прагнень особистості, проявів її активності і є запорукою психологічного благополуччя людини та її успішного самоздійснення як суб'єкта суспільних відносин. Відтак, дослідження особливостей самоствавлення і самоповаги майбутніх педагогів закладів дошкільної освіти набуває особливої ваги.

Проблемі самосвідомості загалом та Я-концепції, образу Я, самоствавлення і самоповаги зокрема приділялась значна увага у дослідженнях зарубіжних (А. Адлер, Р. Асаджолі, У. Джеймс, Е. Еріксон, С. Куперсміт, Дж. Маккарті, Г. Марвелл, А. Маслоу, К. Роджерс, М. Розенберг, Р. Уайлі, Л. Уеллс, Л. Фестингер, Е. Фромм, К. Юнга тощо). На теренах вітчизняної та пострадянської психології цій проблемі присвячено ряд теоретичних і експериментальних досліджень науковців (Б. Ананьєв, О. Блинова, Л. Божович, Л. Виготський, М. Гінзбург, Т. Говорун, О. Гуменюк (Фурман), Л. Долинська, З. Карпенко, О. Киричук, О. Кізь, О. Кікінежді, І. Кон, Г. Костюк, О. Леонтьєв, В. Мясіщев, С. Максименко, С. Панталеєв, Г. Радчук, С. Рубінштейн, Н. Сарджвеладзе, В. Столін, Н. Тавровецька, В. Татенко, Т. Титаренко, Н. Харламенкова, П. Чамата тощо), які різноаспектно розглядали її в контексті проблеми розвитку особистості.

Як наголошує О. Кікінежді, «на сьогоднішній день завдяки зусиллям низки вчених, а саме: Б. Ананьєва, Л. Божович, М. Боришевського, Л. Виготського, І. Кона, О. Леонтєва, Д. Леонтєва, М. Лісіної, В. Мерліна, А. Спіркіна, П. Чамати, І. Чеснокової, Є. Шорохової та ін. склався відповідний категорійний апарат у сфері вивчення самосвідомості, в рамках якого встановлено взаємозв'язки між поняттями самосвідомість, самоствавлення, самооцінка; достатньо добре вивчені такі питання як співвідношення свідомості та самосвідомості, структура самосвідомості, генеза і вікові особливості самосвідомості, образ Я» [3, С. 16].

«Самосвідомість – усвідомлення людиною себе самої як особистості, своєї діяльності як члена суспільства, стосунків з іншими людьми, рис характеру, власних дій та вчинків, їх мотивів, цілей, розумових, моральних, фізичних якостей тощо» [5, С. 326]. Особливості внутрішньої динаміки самосвідомості, її структура й специфіка, оцінювання особистістю власного Я і ставлення до нього впливають на найважливіші аспекти життєдіяльності людини, відіграючи визначальну роль у розвитку міжособистісних взаємин, у процесах мотивації професійної діяльності, у способах розв'язання кризових ситуацій та долання життєвих перепон.

«Самосвідомість відзначається різноманітністю форм вияву. Такі форми як самовідчуття, самоаналіз, самооцінка тощо пов'язані переважно з пізнавальним аспектом психічної діяльності людини. Інші – самолюбство, скромність, почуття відповідальності, власної гідності – безпосередньо пов'язані з емоційним аспектом психічної діяльності. До вольових аспектів психічної діяльності належать її самовладання, самоконтроль, самодисципліна та ін.» [5, С. 326-327].

Продуктом процесів самоусвідомлення є Я-концепція, образ Я особистості. Образ Я – складна, динамічна, структурована та цілісна система уявлень особистості про себе, на основі якої вона умістовлює та організовує свою діяльність і стосунки з навколишнім світом, діє як установка стосовно себе й охоплює такі компоненти, як когнітивний, емоційно-оцінний, поведінковий, соціально-перцептивний. Його головне призначення – забезпечувати психорегуляцію взаємовідносин між особистістю і довкіллям, потенціалом і спроможностями її самосвідомості.

В. Столін виокремлює три рівні/одиниці самосвідомості: 1) органічної самосвідомості – сенсорно-перцептивна природа (організм); 2) індивідуальної самосвідомості – оцінка себе іншими людьми і на цій основі визначення власної самооцінки, власної вікової, статевої, соціальної ідентичності (індивід); 3) особистісної самосвідомості – конфліктний смисл, на основі емоційно-оціннісного ставлення до самого себе (особистість) [4, С. 260].

Найбільш інтенсивно розвиток усіх компонентів самосвідомості особистості відбувається в юнацький період. Такі моральні категорії, як совість, почуття відповідальності та такі особистісні якості, як сила волі, мужність, прагнення до творчості юнацтво визначає не лише шляхом оцінки себе як об'єкта, а шляхом осмислення, переосмислення себе в різних ситуаціях, і ці якості можуть бути або перешкодою на шляху до досягнення цілі, або, навпаки, полегшувати процес самореалізації [4, С. 260].

У сучасних працях досліджується суб'єктний рівень самосвідомості – якісно інший рівень особистості, коли людина аналізує, осмислює, переосмислює власні задуми, змінює та ставить перед собою проміжні й перспективні цілі, планує шляхи їх досягнення, несе відповідальність за власні рішення перед собою і суспільством, а потім реалізує їх у своєму житті [6].

О. Блинова наголошує, що «генератором особистісного саморозвитку, переходу потенціального буття до актуального є особистісна мобільність. Особистісна мобільність виявляється у суб'єктивній стороні активності особистості і є невід'ємним динамічним елементом процесу її самовдосконалення» [1, С. 8].

Людина набуває певних знань про себе завдяки самопізнанню. Когнітивний компонент самосвідомості відображає уявлення індивіда про себе незалежно від того, ґрунтуються вони на суб'єктивних чи об'єктивних оцінках. «Ці знання входять у зміст самосвідомості як її серцевина. Переживання різних емоцій, які супроводжують процеси самопізнання, формують у людини ставлення до себе. Знання про себе, поєднане з певним ставленням до себе, становить самооцінку особистості» [5, С. 327].

У когнітивному компоненті самосвідомості поєднані рефлексивність, образ Я та цілепокладання. Емоційно-оцінний компонент самосвідомості включає в себе самооцінку, самоставлення та самоповагу. Мотиваційно-ціннісний компонент самосвідомості включає в себе потребу в саморозвитку, ціннісні орієнтації та смисложиттєві (сенсожиттєві) орієнтації, а поведінково-діяльнісний компонент включає в себе самоконтроль, самоуправління та автономність. Зупинимось прищільно на такому складнику емоційно-оцінного компоненту самосвідомості як самоставлення.

Самоставлення як специфічний вид емоційних переживань, в яких відображається власне ставлення особистості до того, про що вона дізнається, що розуміє, відкриває щодо самої себе, відіграє провідну роль у виборі лінії поведінки, її саморегуляції, у розвитку міжособистісних стосунків, спробах подолання кризових ситуацій [6; 7]. Це особистісне утворення, що безпосередньо виражає сенс Я для самого суб'єкта.

Самоставлення особистості досліджувалося в психологічній науці як сума емоційних компонентів і безпосередньо-феноменологічне вираження особистісного смислу Я для самої людини (В. Столін), емоційне ставлення до себе та соціальна установка (Н. Сарджвеладзе), почуття внутрішнього благополуччя з афективно-мотиваційною детермінацією (К. Роджерс), самоповага (І. Кон), інтегральна самооцінка (У. Джеймс), ієрархічна структура із частковими самооцінками (Р. Бернс, Р. Шавельзон), стійка особистісна риса (С. Куперсміт, М. Розенберг), самостійна змінна з особливою природою (Д. Дембо), любов до себе, почуття компетентності (Л. Уелс, Дж. Марвелл) тощо.

Л. Уелс та Дж. Марвелл зафіксували в зарубіжній психології три підходи до розуміння феномену самоставлення (self-regard), які відображають різні теоретичні позиції науковців: любов до себе (self-love), самоприйняття (self-acceptance) та почуття компетентності (sense of competence). Любов до себе та

самоприйняття відрізняються мірою усвідомлення почуття симпатії до свого Я, тому перше з них є більш глибинним процесом [8, С. 56-57].

Як один із проявів Я-концепції самоствавлення досліджується у працях зарубіжних психологів Е. Берна, Р. Бернса, У. Джеймса, К. Роджерса, З. Фрейда, Е. Еріксона тощо. Також досить детально і диференційовано даний феномен розкритий у працях Б. Ананьєва, Л. Божович, Л. Виготського, О. Леонтьєва, С. Рубінштейна, В. Століна, у яких поняття «самоствавлення» розкрито як один із основних компонентів самосвідомості особистості.

Самоствавлення розглядається як один із видів ставлень поряд з суб'єкт-суб'єктними і суб'єкт-об'єктними ставленнями (С.Пантилєєв, Н. Сарджвеладзе, В. Столін тощо). Як компонент самосвідомості самоствавлення також досліджували І. Бех, Л. Куліков, С. Ставицька, Л. Терлецька тощо.

«Самоствавлення <...> на рівні свідомості виявляється в поведінці та діяльності як загальне, глобальне почуття «за» чи «проти» самого себе у формі самоповаги, аутосимпатії, самоінтересу, близькості до самого себе, очікуваного ставлення...На рівні підсвідомості працюють механізми психологічного захисту Я, самоцінності (компенсація, прикрашання, захист від самозаперечення), що може провокувати деструктивну поведінку особистості» [5, С. 328].

Емоційно-оцінний характер самоствавлення підкреслюють І. Чеснокова, В. Столін, Т. Архіреєва. Стверджується, що природа самоствавлення не замикається внутрішнім простором особистості і її самосвідомості, а через мотиви пов'язується з реальною життєдіяльністю суб'єкта, виконуючи одну зі своїх основних функцій – інтеграцію окремих емоційних оцінок особистості і їх вираження у вигляді загального сенсу Я [4; 7].

На думку С. Пантилєєва, можна визначити прийнятну для більшості науковців позицію, згідно з якою самоствавлення розуміти як цілісне, універсальне утворення, що виражає міру позитивного ставлення індивіда до образу власного Я і є інтеграцією окремих самооцінок [7].

Структуру самоствавлення більшість авторів розглядають у єдності двох складників: раціонального ставлення до себе як суб'єкта соціальної активності (образ Я) та емоційно-ціннісного ставлення до себе – переживання/оцінка власної значущості (рефлексивне Я), у результаті взаємодії яких ставлення до себе включається до процесу діяльності та особистісної саморегуляції. На основі знань про себе формується позитивне/негативне/амбівалентне ставлення до власної особистості, що стає основою вчинків та дій.

Аналіз наукових праць дозволяє виокремити такі складники самоствавлення, що утворюють його структуру: самоприйняття, самоповага, самоінтерес, самолюбство, самозадоволення, самоутвердження, зміст яких експліцитно розкрито у працях К. Абульханової-Славської, Д. Леонтьєва, С. Пантилєєва, В. Століна, І. Чеснокової, Н. Харламенкової тощо. Для психологічного благополуччя особистості важливе значення має позитивне самоствавлення, яке інтегрує в собі самоприйняття, самоцінність, відображене самоствавлення, самоінтерес, самовпевненість тощо.

С. Пантилєєв та В. Столін у системі позитивного самоствавлення виокремлюють дві підсистеми: система самооцінок, що базується на

порівнянні себе з іншими (самоповага) і система емоційно-ціннісного ставлення до себе, що базується на порівнянні себе з самим собою (аутосимпатія). За несприятливих умов можливий розвиток протилежних характеристик – неприйняття себе, неповаги, відсутності інтересу до себе, наростання внутрішніх конфліктів, які інтегруються в негативне самоствавлення [4; 7].

Вивчення наукової літератури з досліджуваної проблеми дає підставу розуміти самоствавлення як багатовимірне динамічне утворення, емоційний компонент самосвідомості, в якому виражається загальний інтегрований зміст Я суб'єкта у єдності таких складників як «позитивне самоствавлення» (самоповага і аутосимпатія) і «негативне самоствавлення» (самоприниження).

Особистісне самовизначення можливе лише за відповідного рівня розвитку самосвідомості – з появою особистісної рефлексії, аспектами якої є здатність критично ставитись до самого себе, адекватно оцінювати себе як особистість, уміти мотивувати цю самооцінку і передбачати перспективи свого розвитку. Рефлексія взаємопов'язана із самоствавленням, яке, на думку С. Пантілеєва, є визначальним чинником конструктивної особистісної рефлексії, складною системою, яка не зводиться до емоцій, самооцінки та інших «власне психічних» характеристик індивіда. Це особистісне утворення є безпосереднім феноменологічним вираженням особистісного смислу Я для самого суб'єкта. За негативного ставлення до себе, на тлі невдоволеності собою, рефлексія є засобом самопригнічення [7].

Проведене теоретичне дослідження дає підстави для **висновків**.

Самоствавлення – це стійке почуття, яке виникає на основі самосприйняття, самооцінки, Я-образу й оцінки значущого соціального оточення; це – особистісне утворення, що безпосередньо виражає сенс Я для самого суб'єкта. Суб'єкт, котрий усвідомлює власну значущість та ставиться до себе як до цінності, може активно впливати на хід власного життя та життя оточуючих, розумно окреслювати життєві перспективи, прогнозувати життєві події та їхній результат, досягати успіху в спланованій діяльності. Прийняття особистістю себе, ціннісне позитивне ставлення до себе є умовою формування власного конструктивного Я. Для кожної особистості важливо усвідомлювати власну значущість, формувати позитивне самоствавлення і самоповагу, відчувати задоволення від своєї праці і себе у ній, довіряти собі, інтегрувати ставлення до самого себе і до дійсності, піклуватися про відповідність власного образу Я ідеальному образу себе.

Список літератури

1. Блинова О. Соціокультурні та психологічні вектори становлення особистості: колективна монографія / О.Є. Блинова та ін. [Текст] / відпов. ред. Блинова О.Є. Херсон : Вид-во ФОП Вишемирський В.С., 2018. 428 с.
2. Войчишина А. М., Кізь О.Б. Самоповага в структурі самосвідомості майбутніх педагогів закладів дошкільної освіти. The VIII International Science Conference «Impact of modernity on science and practice», April 6 – 7, 2021, Madrid, Spain. P. 138-142

3. Кікінежді О. Гендерна ідентичність в онтогенезі особистості: Монографія. Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2011. 400 с.
4. Столин В. В. Самосознание личности : Монография. М. : Изд-во Московского университета, 1983. 284 с.
5. Терлецька Л. Г. Місце самосвідомості у структурі свідомості особистості. Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С.Костюка АПН України / За ред. С. Д. Максименка. Т.VI, вип. 7. К.: ГНОЗІС, 2004. С. 326-330.
6. Максименко С. Д. Генеза здійснення особистості. Київ : ТОВ «КММ», 2006. 240 с.
7. Пантилеев С. Р. Методика исследования самоотношения. Психодиагностическая серия: Вып. 7. М.: СМЫСЛ, 1993. 32 с.
8. Wells L. Marwell G. Self-esteem. Its conceptualization and measurement. Sage publications. New York, 1976. p. 56-70.